

Artikel 1. Politikernes, politiets og efterretningsvæsnernes antikommunistiske felttog 1933 – 1939.

Et anklageskrift:

Agenter for en fremmed magt.

Næsten 11 år sad PET-kommissionen bag lukkede døre, inden den – 70 millioner kroner senere – barslede med en rapport på 4.700 sider om efterretningstjenestens virksomhed i årene fra 1945 til 1989. Konklusionen af års møjsommeligt arbejde bag lukkede døre er som følger:

”PET fremstår efter kommissionens undersøgelse ikke som en stat i staten, der handlede efter egne normer, men som en del af det danske statssystem og i det store hele underlagt de samme regler.”

Med andre ord ansvaret for efterretningsvæsnernes gøren og laden ligger alene på det politiske establishment.

Af Anton Nielsen

Så sandt så sandt – efterretningstjenesterne er – og har altid været – et våben i magthavernes hånd til undertrykkelse af anderledes tænkende. Så det er uden tvivl rigtig, at PET – og andre ”væsner” af samme skuffe” – ikke er ”en stat i staten”, som PET-kommissionen konkluderer, men magtens villige og skruppelløse lakajer, som til enhver tid står til rådighed for hvad som helst.

Et våben i antikommunismens tjeneste, for hvem intet middel er så beskidt, at man ikke er klar til at bruge det, hvis de politiske magthavere forlanger det. Man smækker hælene sammen og parrer ordre. Sådan er det, og sådan har det altid været.

Så hvis nogen skulle have troet, at der med rapportens offentliggørelse ville blive kastet lys over PETs og de øvrige såkaldte efterretningsorganisationers – officielle som private, danske som udenlandske – lyssky virksomhed under den kolde krig, så er de blevet skuffede.

Såvel Politiets Efterretningstjeneste (PET) og Forsvaret Efterretningstjeneste (FE) som de private antikommunistiske organisationer ”Firmaet”, Stay-behind grupperne, AK-grupperne, HIPA – Hovedorganisationernes Informations og Propaganda Afdeling og dens efterfølger Arbejderbevægelsens Informationscentral (AIC – ikke at forveksle med CIA), Hjemmeværnet og ledende socialdemokratiske og borgerlige politikere, står – efter offentliggørelsen af rapporten – tilbage, rene som nyfalden sne.

PET og de øvrige muldvarpe kan ifølge kommissionen intet bebrejdes.

PETs overvågning af Danmarks Kommunistiske Parti.

Overskriften på PET-kommissionens beretnings 6. bind er: **PETs overvågning af Danmarks Kommunistiske Parti.**

Man gør indledningsvis opmærksom på,

”... at PETs overvågning af DKP havde en særlig status i PETs efterforskning under hele den kolde krig, idet DKP var det eneste parti, der var knyttet til Danmarks hovedmodstander: Sovjetunionen.”

Dette falske og propagandistiske udsagn æder PET-kommissionen råt, som det politiske grundlag for dens videre undersøgelse, stillingtagen og konklusioner.

Med en gammel politisk løgn – som ikke bliver mere sand af at blive gentaget – vælger man side i verdenspolitikken til fordel for den imperialistiske og kapitalistiske verden. Kommissionens

vægtigste bidrag til den pågående omskrivning af historien, så den kommer til at passe med de nuværende magthaveres politiske mål.

På den baggrund udråber man de danske kommunister og deres parti til samfundsfjender og agenter i en fremmed magt tjeneste.

Tingene vendes endnu engang på hovedet – de sande overløbere og landsforrædere, som i landets sværeste tider var agenter for en fremmed magt og uden skrupler udleverede deres landsmænd til fjenden, for mange med døden til følge.

Alt var og er altså tilladt og legitimt i kampen mod et lovligt politisk parti og mennesker med en anden politisk opfattelse. Fjenden stod og står til venstre og vennerne til højre.

Dengang i 30-erne.

Sovjetunionen var fjenden. De jødisk/bolsjevikiske undermennesker truede de frie stater, og ikke mindst nazi-Tyskland, det fascistiske Italien og Solen Rige – det japanske imperium.

Den kommunistiske bevægelse blev udlagt som en 5. kolonne, der undergravede de vestlige demokratier indefra. Propagandatrommerne buldrede konstant. Hadet – klassehadet – stod dem ud af halsen.

Kommunisterne og deres parti, DKP, blev udråbt til fjende af demokratiet og det borgerlige Danmark – en trojansk hest i det danske klassesamfund, som skulle bekæmpes med alle midler. Intet var helligt i den kamp – heller ikke mord.

”En god efterretningstjeneste må selvsagt fortolke politisk fastlagte direktiver og måske ikke altid gå helt efter bogen.”, sagde Ditlev Tamm, dommer, professor, DR. JUR. og senere fra 1999 til 2009 medlem af PET- Kommissionen til. BT 29. november 1998.

Der var ikke tvivl i hans sind, men han har jo som historiker god indsigt i de dele. Loven kan bøjes efter behov, forstår man?

Også grundloven kan – hvis man finder det nødvendigt af hensyn til ”Rigets sikkerhed” og det fortsat gode samarbejde med en besættelsesmagt – sættes ud af kraft, som det senere skulle vise sig under besættelsen.

I det hele taget blev 30-erne – som i så mange andre sammenhænge – en generalprøve på efterretningstjenesternes følgagtighed og totale afhængighed af magthaverne. Deres politiske hensigter og mål var identiske.

Nogle gange udartede deres handlinger sig til det komiske, men for det meste til det tragiske. Men så dum så efterretningsvæsnet nogen gange, vil have os til at tro de er, så dum kan ingen være! De ved udmærket hvad de har gjort – der er ingen undskyldning. Ej heller dumhed.

PETs forgængere i de politisk sprængfarlige 30-ere var mange, nævnes skal f.eks. Københavns politi Afd. D – Det politiske Politi. Leder var Andreas Hansen (Russerhansen kaldet), som med en række prominente medarbejdere så som voldsmanden Carli Hansen og Rudolf Christiansen bedre kendt som ”Hestetyven”, likvideret af modstandsbevægelsen i 1944, drev sin antikommunistiske virksomhed.

Det var afd. D´ arbejde bestod bl.a. i oprettelse af et særdeles omfangsrigt kartotek over kommunister, spaniensfrivillige, tillidsmænd og emigranter og flygtninge fra Hitlers Tredje Rige. ”Allerede i midten af 30-erne indeholdt det politiske kartotek navnene på mellem 50 – 60.000 mennesker, oplysninger, som blev opbevaret i Afd. D´s isolerede afsnit på Politigården, der fik elektrisk alarmsystem og stålskabe til de hemmelige dokumenter.” (Hans Davidsen-Nielsen: I en højere sags tjeneste.)

Ovennævnte Afd. D. havde et dagligt og fortroligt samarbejde med den socialdemokratiske stikker og spionageorganisation ”Hovedorganisationernes Propaganda og Agitations Afdeling” (HIPA),

som systematisk drev den groveste form for antikommunistisk propaganda samtidig med, at man førte kartotek over medlemmer af DKP og de spaniensfrivillige, såvel som kommunistiske tillidsmænd og andre fagligt aktive på arbejdspladserne.

Leder af dette marodørkorps frem til 1937 var ingen mindre end Hans Hansen, senere Hans Hedtoft, formand for Socialdemokratiet og efter krigen dansk statsminister. Han afløstes af H.C. Hansen som ligeledes blev statsminister efter krigen.

I 1939 blev der oprettet en landsdækkende efterretningstjeneste under Rigspolitichefen. I daglig tale Sikkerhedspolitiet (SIPO). Tjenesten blev retableret efter besættelse under navnet Rigspolitichefens Efterretningsafdeling, REA. (Herom i en senere artikel).

Så var der Fremmedpolitiet. Flygtningene havde daglig meldepligt hos Fremmedpolitiet. Dette såkaldte Fremmedpoliti, ledet af Max Andreas Pelving – nazist – og under besættelsen en af de mest ondartede stikkere fra Dagmarhus.

Men allerede fra midten af 30-erne var han en latent fare for alle politisk flygtninge. Han havde et nært samarbejde med Gestapo syd for grænsen, og tøvede ikke med at bruge det mod de forsvars- og retsløse mennesker, der faldt i hans hænder. Det var ham, som til en kommunistisk flygtning sagde:”

”De kan selv bestemme, om de vil afgive forklaring. Hvis ikke reserverer vi plads til Dem i toget til Warnemünde, og så ved de besked!”

Han blev bakket op af den socialdemokratiske justitsminister K.K. Steinke, som i 1935 udtalte:

”Asylret, det er statens ret til at lade være med at sende Dem retur dertil, hvor De kom fra. Det er ikke en ret, De har til at være her.”

Senere – som svar til en delegation fra ”Røde Hjælp”, udtalte han til afsked:

Det er mig rasende ligegyldigt, hvordan man ser på det i Frankrig. Her skal De i hvert fald ikke vente hverken arbejde eller hjælp, bare fordi De har båret Dem skørt ad i et andet land. Dersom De ikke forholder Dem musestille, får de på torsken. Så kommer De ud af klappen, det skal jeg nok sørge for.” (Carl Madsen: Flygtning 33.)

Måske lyder det bekendt – også i 2009. I den sammenhæng er intet ændret. Som K.K. Steinke i 1935 således Birthe Rønn Hornbech 2009. Agenter for en fremmed magt?

Flygtningeskæbner.

Ja – ingen kunne være i tvivl – og da slet ikke de ansvarlige! På den anden side ventede Gestapos bødler på deres værgeløse offer, hidkaldt af dansk politi og danske politikere.

Herefter var der kun endeløse afhøringer, pisk, knipler og spark - og trusler om, at samme skæbne ville overgå kone og børn, såfremt man fastholdt sin tavshed – den grusomste tortur og menneskelig nedværdigelse for at knække modstandsviljen.

Mange holdt ud, de var tavse til døden. Andre brød sammen. Derefter gik vejen for alle enten til kz-lejrens helvede eller til skafottet.

For mange politiske flygtninge: kommunister, socialdemokrater, fagforeningsfolk, jøder, sigøjnere og andre ”untermenchen” var hr. Max Andreas Pelvings og justitsminister K.K. Steinkes ”tog fra Warnemünde” vejen til en grusom død. Her et par eksempler:

Conrad Blenkle.

Conrad Blenkle blev født den 28. december 1901 i en socialdemokratisk arbejderfamilie i Berlin-Neukölln. I 1919 blev han medlem af det kommunistiske ungdomsforbund. I oktober 1925 blev han

medlem af KPDs centralkomite´ politibureau. I 1930 vælges han til Rigsdagen for KPD. Efter opløsningen af Rigsdagen gik han under jorden. Den 4.februar 1931 blev han arresteret i Düsseldorf og idømt halvanden års fængsel. I 1934 flygtede han via Saarbrücken til Amsterdam. Flugten går videre fra land til land, indtil han i 1938 når til Danmark. Herfra leder han KPDs illegale arbejde i afsnit Nord.

Den 16.december 1941 bliver han arresteret af dansk politi og overgivet Gestapo i Hamburg. Den 25.november blev han – efter måneders tortur – dømt til døden for højforræderi. Dommen blev eksekveret den 20.januar 1943 i Berlin-Plötzensee fængslet. Han blev halshugget.

Willi Boller – en tysk emigrant.

Den gamle modstandsmand Aage Staffe kendte Willi Boller og har i sine bøger fortalt hans historie: ” To nævenyttige civile betjente anholdt Willi på Enghave Plads.

Her var mange mennesker forsamlet og Willi råbte højt: „Slip mig, lad mig gå, hvis I arresterer mig, vil jeg blive udleveret til Gestapo; de vil mishandle mig, overlever jeg torturen, vil jeg blive halshugget.“

Disse to eksemplarer fra det fædrelandskærlige, danske politikorps havde skyderne fremme. Willi fik ikke en chance.

Jeg undersøgte hele sagen meget grundigt og det lå helt vidnefast, at de to betjente, uden besvær og meget nemt kunne have overset Willi. De kunne have vendt det blinde øje til, helt uden omkostninger.” Men det gjorde de ikke.

”Derefter blev han overflyttet til SS Hovedkvarteret i Hamborg. En enorm, stor betonklods. Det eneste, der stadig stod op i ruinerne.

Med arrestationen af Willi Boller, som var ledende i det tyske flygtningemiljø i Danmark før krigen - og leder af havnearbejderne i Hamburg under arbejderopstanden mod Hitlers magtovertagelse i 1933 - forstod jeg, hvad der kunne vente alle, der blev taget.

I 1946 opsøgte jeg hans far i Hamburg. Han fortalte, hvordan han var blevet lukket ind i Gestapos fængsel i byen og havde fundet sin søn i en betoncelle – han kunne ikke kende ham, sådan havde de mishandlet ham! For enden af gangen havde bødlerne stillet guillotinen op. Og de halshuggede ham til sidst!”

Notatet: 41 flygtninge til Gestapo.

En nyuddannet jurist, Tage Schelle, forfatter et notat i samarbejde med politikommissær Odmar. Politikommissæren er bekendt med den slags opgaver, for han har siden 1933 haft løbende kontakt med det tyske Gestapo.

Notatet stiller spørgsmål om, hvad Danmark skal stille op med mænd, kvinder og børn, der er flygtet fra nazismen. Notatets officielle benævnelse er

”Indstilling om Godkendelse af, at et Antal Emigranter udsendes til Tyskland, idet Statsadvokaten kender til, at der vil fremkomme officiel Begæring fra vedkommende tyske Myndigheder.”

Konkret handler notatet omkring 60 tyske flygtninge, som det nazistiske Tyskland forventes at kræve udleveret. 42 mænd, otte kvinder og otte børn.

De 60 flygtninge sidder interneret i Horserød-lejren eller i Vestre Fængsel. De har alle status som politiske flygtninge i Danmark. I notatet beskrives de sådan:

”Flertallet er Kommuniste. Der er dog enkelte Socialdemokrater eller i hvert Fald sådanne Flygtninge, som Matteotti-Komiteen har taget sig af Tre af disse er dog anholdt i april 1940 under Forsøg paa at rejse til Sverige uden om Paskontrollen, og er således selv Skyld i deres Skæbne.«

Vurderingen af, om man skal udlevere flygtningene er krystalklar. Juristen skriver:

”(...) For de fleste kan man roligt gå ud fra, det vil være et Held at blive af med disse Familier af fremmedlovgivningsmæssige Hensyn. Det drejer sig om Personer, der vanskeligt kan akklimatisere sig her i Landet. En del vil have vanskeligt ved at finde Arbejde og er derfor henvist til Socialhjælp.”

Tage Schelle, endte sin karriere som præsident i Sø- og Handelsretten. De 41 tyske flygtninge blev hentet af danske betjente den 2. august 1941 og i bus bragt til Tyskland til ophold i tugthus og kz-lejr eller til henrettelse. (Leif Larsen og Thomas Clausen: De forrådte.)

Den dansk-tyske grænse 1934.

To store sigøjner-familier under ledelse af familiefædrene Josef Karoli og Chardas Josef – i alt 68 mænd, kvinder og børn – var på vej til Norge for at forny deres norske pas, som er blevet for gamle. Mange af dem er født i Norge. Omkring midnat den 20. januar 1934 ankommer familierne i separatvogn med toget til Padborg. Vel fremme ved grænsen meddeler dansk politi dem, ”at vi har fået besked af de norske myndigheder på at afvise jer, derfor kan vi heller ikke lade jer slippe ind i Danmark, for vi vil ikke have jer hængende. I skal tilbage hvor I kom fra i morgen tidlig klokken 6.”

Zigeunerne protesterede kraftigt, og nogle kvinder skreg:” I Tyskland tager de børnene fra os og dræber dem.”

En overbetjent Christensen og to andre betjente meddelte politimester Bjerre i Gråsten, ”at zigeunerne var helt vilde og hysteriske. Kvinderne truede med at dræbe deres børn – de ville hellere dø end tilbage til Tyskland.”

Men af sted kom de, hvad enten de tiggede eller bad ”... toget kørte til Flensburg, hvor vognen blev koblet fra og i flere dag, under tysk bevogtning, placeret på et sidespor. Sigøjnerne måtte kun én ad gangen forlade vognen, når de skulle på toilettet eller hente vand.”

Politimester Bjerre skrev herefter sin rapport, der i dag ligger på Landsarkivet i Aabenraa, som ”ikke tilgængelig i 80 år.

Den 5. april 1934 skrev Aabenraa avisen ”Heimdal” under overskriften:

”De landflygtige zigeunerne skal opdrages” og i den sammenhæng oplyste Heimdal sine læsere om **”... at de nu befinder sig i en lukket lejr ved Bahrenfeld. I lejren skal sigøjnerne opdrages anstændige og brugbare mennesker. Mændene skal udføre produktivt arbejde og kvinderne skal oplæres til koge og gøre rent...”**.

Kun enkelte medlemmer af de to store familier overlevede krigen, de fleste blev sendt Auschwitz og Buchenwald, hvor de blev myrdet. (Fritz Pedersen: Skyd Zigeunerne.)

HIPA og de spaniensfrivillige.

Fascismen er fjenden lød budskabet fra Kominterns 7. Verdenskongres i 1935. På en talerstol i Moskva stod en mand, det var Kommunistisk Internationales ubestridte leder, Georgi Dimitroff, manden som nazisterne kort tid før havde forsøgt at hænge op på rigsdagsbranden i Berlin.

Han har allerede talt længe, men nu læner han sig frem over talerstolen og fortsætter indtrængende: **”Kammerater! Millioner af arbejdere og andre arbejdende i de kapitalistiske lande spørger: Hvordan kan man forhindre, at fascismen kommer til magten, og hvordan kan man styrte fascismen, når den har sejret?**

Kommunistisk Internationale svarer: Det første der må gøres, det man må begynde med, er dannelsen af enhedsfronten. Tilvejebringelsen af arbejdernes aktionsenhed i hver fabrik, i hvert distrikt, i hver provins, i hvert land, i hele verden. Proletariatets aktionsenhed i national og international målestok er det mægtigste våben, der ikke blot sætter arbejderklassen i stand til at føre et heldigt forsvar, men også at til at rette en fremgangsrig modoffensiv mod fascismen, mod klassefjenden...”

”Men - ” er det muligt at virkeliggøre denne proletariatets aktionsenhed i de enkelte lande og i hele verden? Ja, det er muligt – og det er muligt med det samme. Kommunistisk Internationale stiller ingen som helst betingelser for aktionsenheden – med undtagelse af én eneste elementær betingelse – der kan accepteres af alle arbejdere, nemlig, **at aktionsenheden retter sig mod fascismen, mod kapitalismens offensiv, mod krigsfaren, mod klassefjenden. Det er vor betingelse!**”

De danske kommunister sluttede fuldt og helt op om Kominterns linie. Kampen mod fascismen fik absolut første prioritet. Partiet opfordrede alle – ikke mindst Socialdemokratiet – om at slutte op i en fælles kamp mod fascismen. Men alle henvendelser blev afvist – hvis man da overhovedet svarede.

Den socialdemokratiske ledelses politik var gennemsyret af antikommunisme og fordomme, så man hellere allierede sig med den absolutte højrefløj i dansk politik. Hovedfjenden var for dem kommunisterne – ikke nazisterne. Ej heller de heilende KU-ere.

Kritikken **af Komintern** har kun én genstand, nemlig VII verdenskongres´ opfordring til enhed i kampen mod fascismen. Det blev konsekvent afvist som bluff: ”enhedsfront og samarbejde i teori, splittelse i praksis - som sædvanlig” – påstod den socialdemokratiske ledelse.

Denne holdning slog også igennem i forholdet til Spanien, som efter valget i februar 1936, dannede en folkefrontsregering. Men allerede juli startede general Franco – lederen af den fascistiske falange – sit oprør mod den demokratisk valgte regering. Det skete – skulle det snart vise sig – i fuld overensstemmelse med og direkte understøttet af såvel Hitler som Mussolini.

De vestlige stormagter vendte ryggen til, mens fascisterne myrdede det unge spanske demokrati.

Sovjetunionen stillede sig som eneste nation ubetinget på den spanske republik side, og var – sammen med de 40 – 60-tusinde frivillige fra 150 lande, som udgjorde de internationale brigader – de eneste der fra starten konsekvent bekæmpede fascismen.

Blandt de frivillige var godt 500 unge danske. Omkring 150 af dem gav deres liv for Spaniens frihed.

Samme tid i Danmark.

Mens man ude i verden mobiliserer til det skæbnesvangre opgør med menneskehedens fjender nazi-Tyskland, Mussolinis fascistiske Italien og deres mage vasaller, som Danmark få år efter bliver en af.

Imens skrev den konservative bannerfører skabsfascisten, Ole Bjørn Kraft sin underdanige hyldest til Mussolini under titlen: ”Fascismen: Liv – lære – Lov.” Samtidig marcherede Konservativ Ungdom i gaderne, iført det reglementerede udstyr – lange støvler og skrårem..

Og socialdemokraterne – hvad var deres svar på oprettelsen af en antifascistisk enhedsfront? Det var oprettelsen deres eget stikker- og marodørkorps, kaldet HIPA – Hovedorganisationernes Propaganda og Agitations Afdeling. En organisation der havde til formål alene at bekæmpe kommunisterne og deres parti DKP.

Organisationens hovedopgave var kampen mod kommunismen. I HIPAs egen formulering, at: - Indsamle, bearbejde og udsende anti-nazistisk og anti-kommunistisk materiale. Samarbejde med den socialdemokratiske presse, fagbladene og eventuelt andre steder, hvor der fra vor side kan sættes ind.

Udsende sådant materiale til alle socialdemokratiske tillidsmænd i parti-, fag- og ungdomsbevægelse. Være rådgiver for vore folk i hovedstad og provins.

Foruden ovenstående arbejde, som jo for en del er af forebyggende art skal man gå i gang med et systematisk og instruktivt antikommunistisk - og hvor det eventuelt skønnes fornødent - antinazistisk kursusarbejde og med uddannelse af agitatorer for parti- og fagbevægelse i Kommunisme. Dvs. forsyning med materiale om kommunismen i Rusland og i Vesteuropa. Forsvar mod angrebene på den socialdemokratiske arbejderbevægelse. Angrebsmateriale mod kommunisterne.

Planlægning af aktioner i kommunistiske fagforeninger, på kontrolsteder osv. I den udstrækning forholdene nødvendiggør det de samme arrangementer om «Nazisme», «KU» osv.

Organerne en sådan institution må samarbejde med fagforeningerne, partiforeningerne, DSU-afdelingerne (de ældre medlemmer) samt – i særlig grad – de indenfor fagforeningerne mange steder oprettede socialdemokratiske (faglige, antikommunistiske) klubber, og partiforeningernes bestående agitatorkorps.

En reorganisering af partiets agitatorkorps med henblik på opfyldelse af ovenstående opgaver bør der straks tages fat på. Formålet må være at øge antallet af virkeligt aktive medarbejdere i partiforeningerne”, hedder det.

De spaniensfrivillige i HIPAS kartoteker.

Godt 500 danskere deltog som frivillige i den spanske borgerkrig 1936 til 1939. 150 fandt døden dernede. De der kom hjem i live, blev modtaget på havnekajen eller tog-perronen af et særdeles fjendtligt dansk politi. Den danske stats taknemmelighed over for de unge modige danske, som i frihedens navn – og som de første havde bekæmpet den fjende – der få måneder efter besatte vort eget land, var hurtigt overset.

Samme stat indledte fra dag 1 et tæt samarbejde med den nazistiske besættelsesmagt. Det varede til det danske folk satte dem fra bestillingen i august 1943. Imens opbyggede den danske modstandsbevægelse, hvori de spaniensfrivillige, kom til at spille en betydningsfuld

I stedet oprettede Socialdemokratiet i 1935 HIPA – Hovedorganisationernes Informations- og propagandaafdeling – hvis opgave udtrykkelig var at bekæmpe kommunisterne med alle til rådighed stående midler. Man skulle udsprede antikommunistisk materiale, afholde kurser mm. samtidig med, at man oprettede sit eget kartotek til registrering af kommunister.

Man betalte postvæsnet for at få navne og adresser på de der holdt Arbejderbladet, samtidig oprettedes et stikkerkorps, hvis opgave var at rapportere til HIPA om kommunisternes gøren og laden på arbejdspladserne. HIPA havde fra starten til huse i ”De Samvirkende Fagforbund” – i dag LO.

Kun fem måneder efter fascismens sorte nat havde sænket sig over Spanien, brød den anden verdenskrig ud, da nazi-Tysklands angreb Polen.

Og da Hitler-Tyskland besatte Danmark 9. april 1940, anså kartoteksbestyrerne i HIPA – helt i den officielle samarbejds politiks ånd – det som særdeles vigtigt, at udleverer navne og adresser på de tidligere spaniensfrivillige til tysk politi.

”De spaniensfrivillige var jo både våbenrædede, og – formodede man – villige til at yde modstand mod fascismen, som de havde gjort det i Spanien”. Registreringen og den landsforræderiske udlevering af navne og adresser på de spaniensfrivillige, var for øvrigt ikke første gang, man havde forsøgt at underløbe disse modige mennesker, som havde kæmpet for det spanske demokrati.

Ved deres hjemkomst blev mange arresteret, og anklaget for at have kæmpet i et andet lands hær. Arrestationerne skete i henhold til en lov vedtaget til lejligheden

:

”Som et led i Kontrolforanstaltningerne, som den internationale ikke-indblandingskomité iværksatte omkring Slutningen af Februar 1937, har en Række europæiske Stater gennemført forbud mod frivilliges Deltagelse i den spanske Borgerkrig.

Forslag herom blev fremsat i Folketinget den 23. februar og gennemført i Løbet af de to efterfølgende dage,

Forbuddet omfatter Udrejse og Gennemrejse for saavel danske som fremmede Statsborgere til Deltagelse i Borgerkrigen i Spanien og spansk Marokko.---- for Overtrædelse fastsættes Hæftestraf indtil 3 Måneder, eventuelt Bøder. Loven bortfalder af sig selv ved Borgerkrigens ophør.”

Anderledes da de frivillige fra Finlands-krigen vendte hjem. Alle gode kræfter kæmper for det ”hvide Finland”, erklærede de toneangivende politiske kredse i landet.

Det hvide Finland, som i 1918 – efter den finske borgerkrig – lod 18.000 finske arbejdere stille op ad muren og henrette.

Disse Helte – med Schalburg og andre nazistisk officerer i spidsen – blev modtaget med hyldestfanfare fra det officielle Danmarks side. De blev ikke fængslet eller forfulgt for at kæmpe for fremmed magt. Mange af dem gik efter Danmarks besættelse ind i Frikorps Danmark, Schalburg-korpset og andre nazistiske støttekorps. Agenter for en fremmed magt?

De første danske frihedskæmpere i kampen mod fascismen faldt i Spanien. Så det var derfor helt naturligt at de spaniensfrivillige gik ind i modstandsbevægelsen, da nazisterne besatte vort land. Mange af de overlevende fra den spanske borgerkrig mistede livet i kampen for Danmarks frihed.